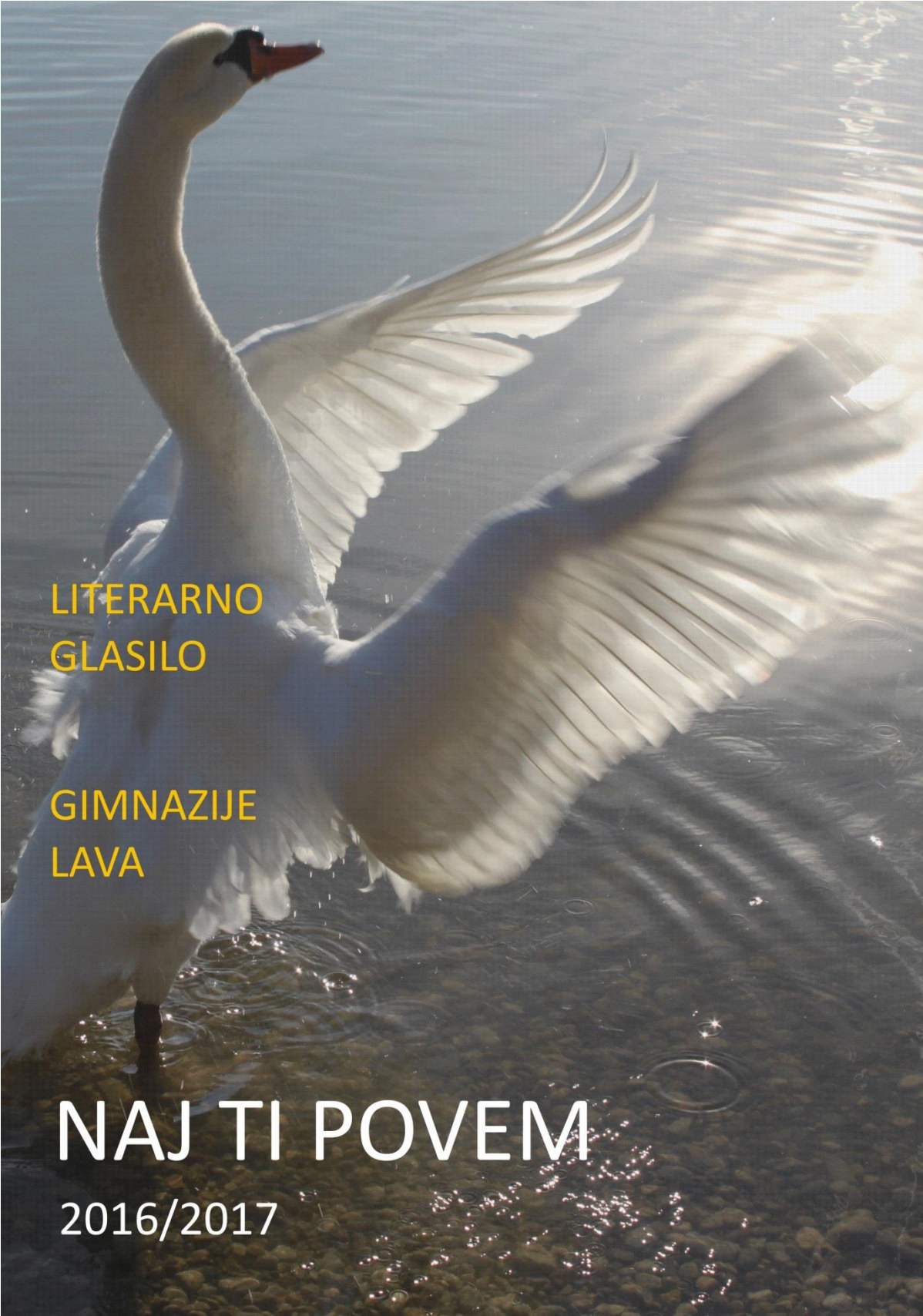

LITERARNO
GLASILO

GIMNAZIJE
LAVA

NAJ TI POVEM

2016/2017

NAJ TI POVEM

Literarno glasilo
Gimnazija Lava
Šolski center Celje

Matevž Zdolšek

3–9

Jan Inkret

10–16

Tadej Pušnik

17–20

Aljaž Rodič

21–24

Tilen Padovnik

25–26

Matija Krumpak

27–30

Aljaž Goršek

31–34

Neja Krampļ Mastnak

35–37

Polona Brezlan

38–39

Teja Arzenšek

40–43

Katja Rupel

44–48

Mentorica

Jana Kvas

Fotografije

Jana Kvas, Marjan Marić

Celje, maj 2017

Pesem

Vsi pišemo pesem ves čas,
pesem in čas sta vtisnjena v nas.
Trenutki sreče, leta trpljenja,
vse v nas piše pesem, pesem življenja.

Brez oblike je, vedno drugačna,
nikoli prava, nikoli napačna.
Včasih je kot veter vihrava,
drugič mirna kot snežna dobrava.

Ujamemo danes bežen stih,
jutri morda že melodijo,
ne vedoč, da nosimo v sebi celo simfonijo.

Ena sama je pesem, neukrotljiva,
nestalna, večno spremenljiva,
in vendar je lepota njena neminljiva.

Krila

1.

Deževno jutro, zavito v meglo.
Previdni koraki
mimo mlak.
Očem se zdi, da je dan dnevu enak.

Razcep. Pot pelje naprej.
Vsaka vodi na svojo stran.
Konec vsake je drugačen,
a vsak je hladen, tih, zaspan.

Pogled zatava na temno plan,
črno, težko kupolo vsakdana.
Smog prekriva vso ravan.

Krik krokarjev krožeč.
Zdi se kot neviden trop preteč,
kot oblak morastih sanj.

2.

Korak obstane,
ko zasliši zvok se nepoznan.
Izpod nebesnega svoda
preseka šum vsakdan.

Ni sove skovik,
ni vrane vrišč,
ni krokarja krik.
Nežen prhut se sliši čez širjavo.

Kril nemirnih let
sklada najčistejši stih.
Zastane dih.

Majhna svetla lisa beži
čez črno platneno ponjavo.
Oči se uprejo v daljavo.

3.

Od nje prihaja pesem,
nežna kakor svila.
Pod temnim svodom
bela ptica razširi krila.

Svetla lisa navzgor
v težki smog zavije
z upanjem, da vsaj za hip
temno nebo prebije.

Črnina krila ji ovije.
V črnem blišču
sveti vsako se pero.

K tlom jo odbije nebo.
Zdaj ve, da nikdar več
svetlo sonce je ne obsije.

4.

Očem se zdi, da je dan dnevu je enak.
Vsak je hladen, tih, zaspan.
Smog prekriva vso ravan
kot oblak morastih sanj.

Preseka šum vsakdan.
Nežen prhut se sliši čez širjavo.
Zastane dih.
Oči se uprejo v daljavo.

Bela ptica razširi krila.
Temno nebo prebije.
Sveti vsako se pero.
Svetlo sonce je ne obsije.

Z avtom

Odhod. In zabrnel je avto skoz mrak.

O teta, ob oknu sloneča,
si slišala ta pok, odmevajoč skozi noč,
o zbogom, Nemčija!?

In kot se ovija obsojencu vrv čez vrat,
ovija ves München zaspan težek smog.

Mesec skoz temen oblak
skuša predreti zaman.
Zadnji pozdrav, vreščeči kriki srak,
in avto hrumi naprej po cesti v noč.

Pošastno pokajoč
kot demon hrumi avto v noč.

Ob cesti potemnela drevesa
zastirajo pogled kakor zavesa,
za črnim drevjem zapuščena
premika se skupina nekrščena.
Žene se na sever razpuščena,
prepuščena sami sebi, izgubljena.

Pošastno pokajoč
kot demon hrumi avto v noč.
In še danes toplo me pozdravi moj dom ...
Tujce pa ves svet pritiska k tlom.

Ljubezen bila
nekoč je velika,
a v temi se skrivala
velika je pika.

•

Iskra v očeh,
vrečka smodnika,
iskanje na poteh,
kjer stala je slika.

•

Zakoreninjen dvom,
da resnična njegova je beseda.
Srčni zlom,
ko prelomi njena se prisega.

•

Svetlobni snop
žari preko njenega lasišča,
prezgodnji top
odpelje na druga ga bojišča.

•

Tema noči,
presvetle luči,
trde kosti,
krik nemoči.

Rdeče oči
fanta, ki
se smeji.

•

Brez vajeti,
kot divji konj,
divja skozi možgane.

•

Stvar, ki je nikomur
ne moreš izreči,
ti leži na vesti,
žge kot žig, dan nezvestim.

•

Med pogovorom pomislim,
kako lep je njen obraz,
potem me kot velikanski val bolečine
podere na tla.

•

Rdeče luči na steni,
z njimi naj bi se
rešili problemi,
a dodajo nov problem in strah,
da nekdo opazuje nas.

•

V krogih skoz oblake
se spusté vrane in srake,
opazujejo bedake,
ki zatekajo se v mrake.

Vedno več je teh bedakov,
ki ne obvladujejo svojih mrakov,
strele iz oblakov
prihajajo brez znakov.

•

Užitek daljših pogovorov
preraste v strah,
strah pred tišino,
strah, da s tišino,
ki jo ustvarjaš,
trgaš vezi prijateljstva ...
ljubezni ... sreče.

•

Ob misli nanjo
preide vse mišljenje,
mišljenje o stvareh,
ki sicer so pomembne,
a se v trenutku
spremenijo v nekaj,
kar postane pomembno šele,
ko je že zdavnaj
prepozno.

•

Želim, da bi bilo,
kot je bilo,
preden je bilo, kot je zdaj,
ko gre narobe
več, kot bi lahko šlo,
ko gre prav samo,
če gre narobe.
Želim si, da bi bilo ...
kot je bilo.

•

Me še sploh poznaš?
Še misliš name?
Misliš?
Jaz mislim.
Mislim nate.
Preveč.

•
Trkanje dežja,
ki ne more vstopiti,
in skodelica čaja,
s katero se ne moreš opiti.

Želja po bližini
tiste človeške miši.

•
Ponovno sam, ponovno pijan.
Ponovno z mislijo nate. Vleče me stran.
Ponovno se sprašujem, ali naj napišem ti,
da te ne morem nehati ljubiti.
Ponovno vzamem pesmi
in jih prečrtam brez zavesti.
Ponovno nagnem kozarec,
a ne priznam, da sem občasni pijanec.
In pozabljena si do takrat,
ko se s soncem zjutraj
predramim.

Teža vek se zdi neskončna,
bolečina misli še vedno je premočna.
Zakaj vprašanja tvorijo se iznenada,
zakaj postala to moja je navada?

Zakaj vem, da te pogrešam,
zakaj vem, da mi je žal,
in zakaj včasih slišim, kako poje
Triglav?

Še vedno ne vem, zakaj
moje srce
obnaša se tako,
kot da ima nogé.

Upam, da se kmalu pomirim
in lahko končno mirno vsaj malo
zaspim.

Včasih se sprašujem,
ali je ta nasmeh
iz srca
ali je napaka
pri prenosu čustev
od možganov do sveta.

Teče, vse teče

Teče, vse teče, prvo po strugi, drugo po travi, tretje po žilah,
četrto po glavi,
teče, vse teče, je teklo včeraj in teklo bo jutri,
teče, vse teče, reka odteče, zmanjka planjavi, misli uidejo,
srce se ustavi,
teče, vse teče in na koncu koncev se naš čas ustavi.

Veš, draga moja

Veš, draga moja,
nekoč ti bo svet
siv in grenak,
enoličen v vseh pogledih ...
Vsak človek zdel se bo enak.

Takrat, draga moja,
ko steza naprej bo meglena
in poti nazaj več ne bo,
spomni se na dni otroštva
in na mamino nežno roko.

Tam, draga moja,
kjer še vedno mislijo nate,
kjer očetova hiša stoji,
na mizi krožnik je zate,
čeprav te več ni.

Vzpon z dna

Na sončen pomladni dan, kolikor je na severu Jeskone sploh lahko sončno, je vilinski fant svoj šestnajsti rojstni dan praznoval na pokopališču. Stal je pri odprtem grobu svojega očeta, zamišljen v vsakdanje obrede, sedaj nepredstavljive, in razmišljal o vseh dogodivščinah, ki sta jih preživela skupaj, ter o vsem, kar ju je še čakalo. Živel je brez matere, saj je ta umrla že ob njegovem rojstvu, in je za vse, kar po navadi počnejo matere, poskrbel oče.

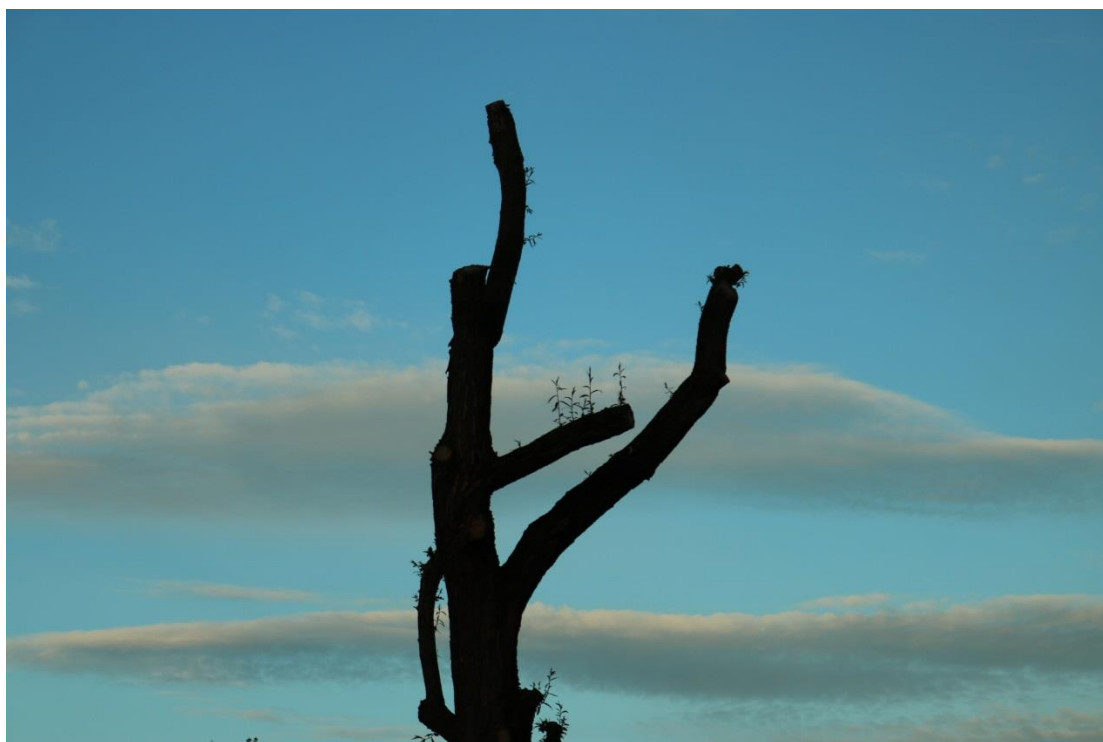
Besede na nagrobniku so odmevale v fantovi glavi kot srdit glas volkulje, ki kliče svoje izgubljene mladiče. Ponavljajoče se prečesavanje posameznih črk besede *preminuli* se mu je zdelo kot neskončna zanka. Dejstvo, da je njegov oče umrl pri petinpetdesetih letih, je še povečalo tragedijo, ki jo je doživel, saj vilini malokdaj umrejo pred deseto vejo oziroma pred približno 110. letom.

Pod družinskim priimkom DENDERON je bilo sedaj poleg materinega imena ALENE napisano še ime LJISK. Na marmornatem nagrobniku, okrašenem z zlatom, so Erazmove solze spominjale na svežo vbodno rano, ki pusti brazgotino za vse življenje. Prišepetavanje sorodnikov in drugih bližnjih je samo še obračalo rezilo, zarito globoko v srce mladeniča, ki ni imel kam. Tisto, kar je imenoval dom, je ostalo brez bistva. Spomnil se je na znan izrek palčkov: »Kaj ti bodo štiri stene, če nimaš nikogar, da bi jih delil z njim.«

Rahlo smrkanje se je prelevilo v izbruh jokanja. Ni mogel gledati, kako počasi spuščajo truplo osebe, ki ga je naučila vsega, kar zna, v jamo, iz katere ni vrnitve. V direndaju misli, ki so mlad um skoraj spravile na dno, je ena žarela kot roka, ponujajoča se z roba brezna. Bile so očetove zadnje besede, namenjene samo njemu in nikomur drugemu. Bile so številke, kombinacije trezorja, v katerem so shranjeni vsi dokumenti družine DENDERON. V tistem trenutku ga je ujela realnost, trdna tla so mu sporočala, da je odslej on tisti, ki ima v

rokah prihodnost sebe in vseh, ki delajo pod njegovim vplivom. Ta misel ga je toliko streznila, da je prestal celoten obred in počakal, da so sorodniki odšli.

Zvečer se je vrnil h grobu pod starim hrastom za vilo in glasno zakričal v praznino: »Zakaj si me pustil samega s tem?« V odmevu, ki se je odbijal od planjav, je bil odgovor zanj. Tiho spoznanje, da mu je oče zaupal, saj mu sicer ne bi povedal kombinacije, je v njem zbudilo težko pričakovano upanje. Dobil je zagon za naslednji dan.

ALJAŽ RODIČ

On

Kdo je tisti,
ki v drugih sebe gleda?
Kdo je tisti,
ki stoji v tišini, kadar vlada zmeda?
Kdo je tisti,
ki molči takrat, ko nekdo dela se vseveda?
Kdo je tisti,
ki vsem svetuje, vse ozdravi, pa nihče se tega ne zaveda?
Kdo je tisti,
ki v tvoji senci hodi? Ne vidiš ga, ne slišiš ga, vsaj dokler ni treba.
Kdo je tisti,
ki krhek je, a venomer ti pot nariše kakor kreda?
Kdo je tisti,
ki sram ga je, zato skoraj vedno sam poseda?
Kdo je tisti,
ki življenje mu je prazna čaša meda?
Kdo je tisti,
ki vse to dela?
Zapri oči in glej s srcem.
Pa videla boš, kdo to je tisti,
ki že zdaj z zaprtimi očmi te gleda.

Eno

Vsem občasno se poraja misel,
kaj je življenja tega smisel.
So možje modri o tem že govorili,
mnoga srca ali misli prebudili.
Einstein o teoriji relativnosti je govoril,
ideje svoje v znanost je pretvoril.
Carl Jung s sinhronostjo nas je navdušil,
Newton pa je skoraj jablano porušil.
Razumel jih nikoli ni nihče,
ne njihovih strasti, še sami ne.
Nimam se za takšnega junaka,
a tako kot njih me imajo za čudaka.
Svet in dvojnost v iste besede polagam.
Dan z nočjo in črno z belim si razlagam.
Saj brez ničesar vsega ni,
brez vsega le nič smiselno se zdi.
Zatorej ljubezniv do sovražnikov sem svojih,
brez njih prijateljev ni mojih.
Ker brez grenkosti ni sladkobe,
delavnost pa naredi lenobe.
Nehaj življenja smisel iskati,
ker potrebno v smrt bi se bilo podati.
Morda dvojnost z enotnostjo nadomestimo,
vsi, kot eno, se življenja veselimo!

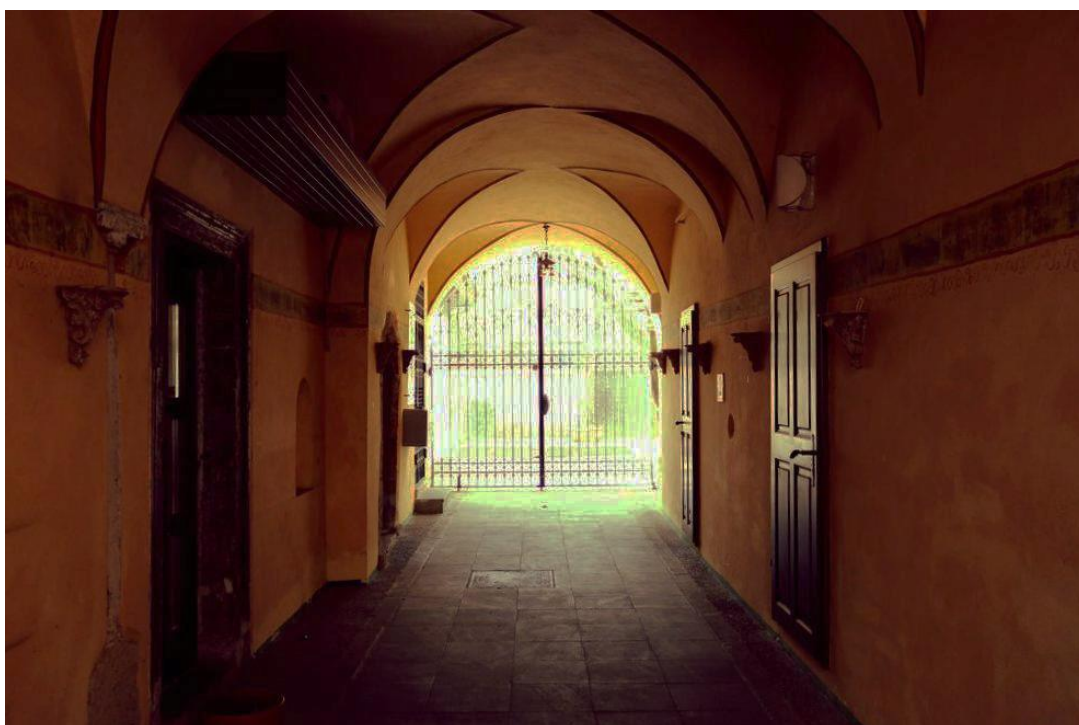
Hipec sanj

S sklonjeno glavo v kotu sedi,
prekrižane roke ima,
miruje in strmi v tla.

"O, da bi vedel le, kako!" si pravi.
Noga nestrpno se mu trese,
tisoč misli v glavi bi rad spremenil v besede.

"Kako odgovoril bi jo, prelepo?" se sprašuje.
Prekrasno, drago, ljubo Sanjo,
sto fantov se že poteguje zanjo.

V kotu sedi in razmišlja,
lepotico blizu sebe si zamišlja.
Končno prebudi se iz mirovanja
in ugotovi, da spet o Sanji sanja.

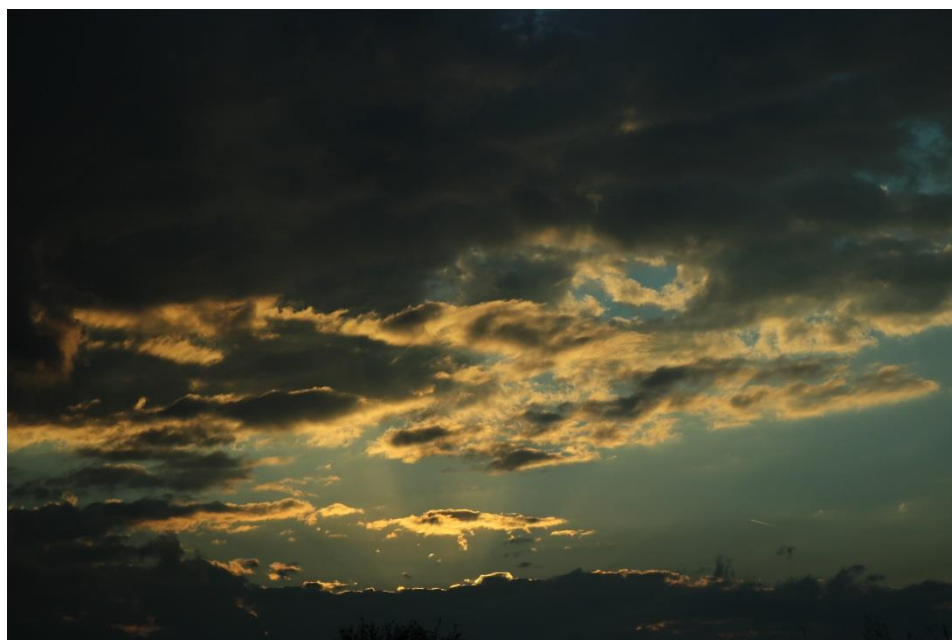
Vprašanje

Ah vsi, vsi valovi so se pomirili,
kot zahod sonca se spustili,
samo še eno jadro plava na gladini,
vsi drugi nasmehi že zdavnaj utonili.

Piha veter, piha burja,
pod zrcalom se srce prebuja,
pride kaplja iz očesa,
pride vera v nebesa.

Pride sonce, ki ne greje,
pride smeh, ki se ne smeje,
pride noč, ki ne uspava,
pride starost in z njo pozaba.

Zakaj potem tisto jadro še vedno plava?

Navdih

Siva megla,
gole veje,
klavrn konec zimskih dni.

Brez življenja
vse miruje,
ko nebo se spet stemni.

Močna voda
čas zalije,
z njim pa moj navdih zori.

Pesem moja
zopet vzklije,
ko ves svet pozeleni.

Zanjo

Luna nad oblaki
s tihimi koraki
sije mi v temo.

A kot se svet spreminja,
ta njen sij izginja,
skriva se v meglo.

A končno spet zasije,
meglo vso razbije,
njeno je nebo.

Na nebu bi ostala
trdna kakor skala.
Skrita več ne bo.

Sklatil jo bom z neba,
da končno bo prišla
k meni na Zemljo.

Zdaj večno bodo stali
stihi srečni, mali.
Pisani za njo.

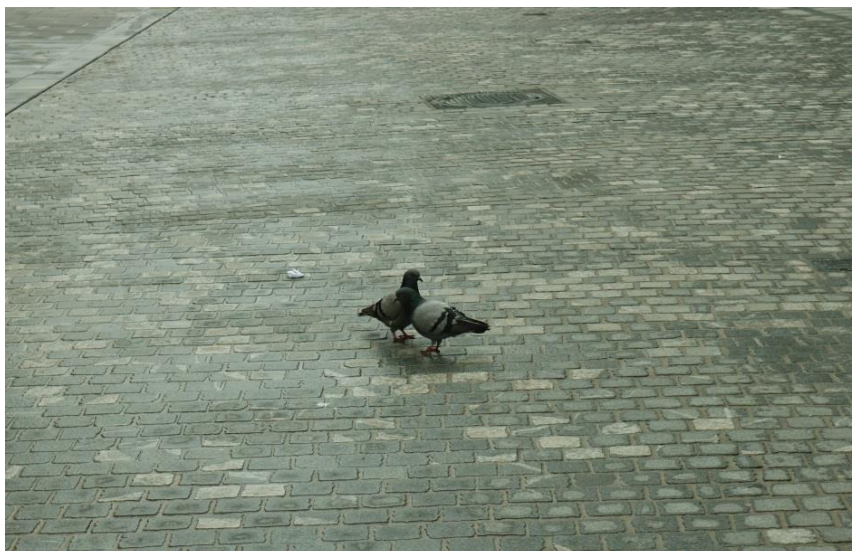
Črno srce

Kot seže spomin do zvezd in še dlje,
spomnim se tvojih oči.
Ko jadram v temo, mrzlo meglo,
sveti mi tisoč luči.

Moj svet se ti v rokah trese,
veter ga odnese, le duša hrepeni.
Nežen pogled, vse, kar mi ostane,
celi moje rane, ko me sreča zapusti.

Moj svet se ti v rokah trese,
veter ga odnese, le duša krvavi.
Nežen pogled, vse, kar mi ostane,
celi moje rane, ko me sreča zapusti.

Je kaj srečnega, ko se vse izgubi,
ko te vse zavrže, kakor si me ti?
Ker brez vseh odlik, vseh gora, ki stoje,
nisi nič drugega kot le črno srce

Slika

Gledam list papirja,
na tleh je brez okvirja.
V kotu tam leži,
mi tiho govori.

Govori mi brez besed,
njegova slika je najin svet.
V njem objeta sanjava
in se ljubiva.

Ta svet je prelep,
da bi bil vse ...
Slika v kotu govori,
česar si nisi upala ti.

Tudi jaz nisem našel besede,
da bi ti povedal v obraz,
kaj čutim do tebe.

Oba si želiva dvojine, bližine,
vendar čas prehitro mine
in pusti nam le spomine.

Vse, kar je ostalo, kar na naju me spominja,
je list papirja,
ki se imenuje slika.

Ti

Poznava se od rosnih let,
že takrat bila si lepa kakor cvet.
S svojo lepoto očarala si me,
v misli moje naselila se.

V mojih mislih še prebivaš,
kakor da se v meni skrivaš.
Zaradi tebe več ne spim,
zdi se, da samo lebdim.

Ko mimo mene greš, ves svet ustavi se,
saj tebe vidim le.
Oči se ti kot rosa lesketajo,
moje srce pa je obstalo.

Ali tudi ti čutiš kakor jaz,
kakor da se je ustavil čas?

Kam

Kam odšli so tisti časi,
ko otroci po drevesih so še plezali,
in kam odšla je moč znanja?
Pomembna je samo še moč denarja.

Kam ljudje bežijo,
zakaj svoje občutke skrivati hitijo?
Vsi brezglavo se lovijo
in v telefon strmijo.

Kam se skrila je človekova prijaznost
in kam je odšla njegova vztrajnost?
Sedaj to ni več pomembno,
saj se naš svet pogreza v temo.

NEJA KRAMPL MASTNAK

Ne smem se zbuditi

Razigrana sva kot otroka
v stiku najinih teles.

Želim, da obstane čas!

V tvojih očeh se zrcali moj srečni obraz.
Nočem se od tebe ločiti.
Ne, ne smem se zbuditi ...

Gora

Odeta si v obleko zeleno,
s soncem ožarjena
in z meglicami prepletena.

Obdana si z modrino neba,
prepado in gora.
Si raj, kjer odmeva tišina
in so ptice kraljice višav.

Večne zvezde nad teboj žarijo
in spomine v meni obudijo.

Spomini

Kot roj kresnic
se kopičijo spomini.

Spomini, ki z vsakim vdihom
stopnjujejo misli.

Te se izgubljajo v sanjarjenju,
da bi obudile dogodke
preteklosti ...

Misli srca

Noč je.

V postelji ležim, ampak ne spim.
Razmišljam o tebi in tvojem dotiku –
predramim se, stresem z glavo.
Povej, ali tudi tebi ne da miru misel,
kaj bi bilo, kaj bi iz tega nastalo.

Bilo ni nič, a bilo je vse,
v trenutku se mi je zdelo,
da to večno je.
Z jutrom ostal je le bežen spomin.
Ti si odšel, jaz hrepenim.

Hitre igre

V tihi noči dekle se sprehaja,
veter nedotakljivo šepeta.
Fant ji z roko v laseh nagaja
in urno steče na drugo stran.

Dekle se jezno za njim zapodi,
v vetru lice ji gori.
Fant široko se smeji,
ker dekle ob njem stoji.

Minute, ure, nič ne obstaja,
dokler sonce ne vzhaja,
da bi dan preživel,
dokler sonce ne zahaja,
da bi v spanje obnemel.

Je oko mesta v njenem svetu,
kjer pije kozarec gin tonica,
medtem ko šteje do deset,
pomagajo ji misli,
da lahko popije jih pet.
Matematika ji ne leži,
šteje že dve uri,
zdi se, kot bi plavala po Muri.
Ve, da kmalu polnoč je v njenem svetu,
a ne ve, v katerem smo letu.
"Nikogar ne bom razočarala," si reče,
zadnji kozarec po njenem grlu steče.
Čisto sama na tleh
spala nato je do treh,
dokler je žeja ni zbudila ...
Ojoj, kozarec je razbila!

Tok krvi iz zemlje
naj jo posrka,
naj nahrani se s tekočino moje duše,
naj zraste vrtnica,
ki bo slišala moje prisluhe.

Kri ne teče več iz rane,
rana je zaceljena.
Je kriva zemlja ali vrtnica?

Obračam glavo, ko zaslišim tvoj šepet,
vem, da pripoveduje
o nečem čistem,
čistem kot bel sneg,
na katerem še rdeča vrtnica cveti.
Tvoj šepet me spravlja v norost,
glava boleča, naj nekdo te ustavi.
Tvoj levi pogled,
moj desni pogled,
tvoj pogled dol,
moj pogled gor.
Rada bi videla tvoja usta,
razpokane ustnice, ki mi govore,
šepet, ki tako tih je, a tako razločen,
da ga najbolj gluhi bi slišali.
Nizek glas, ki moje ime govori,
obračaš besede,
jaz obračam glavo,
naj nekdo ustavi te.
Res bi rada razumela ta šepet,
ki polzi mi v ušesih, ki vrtnico dela rdečo
in sneg obliva z belo barvo.

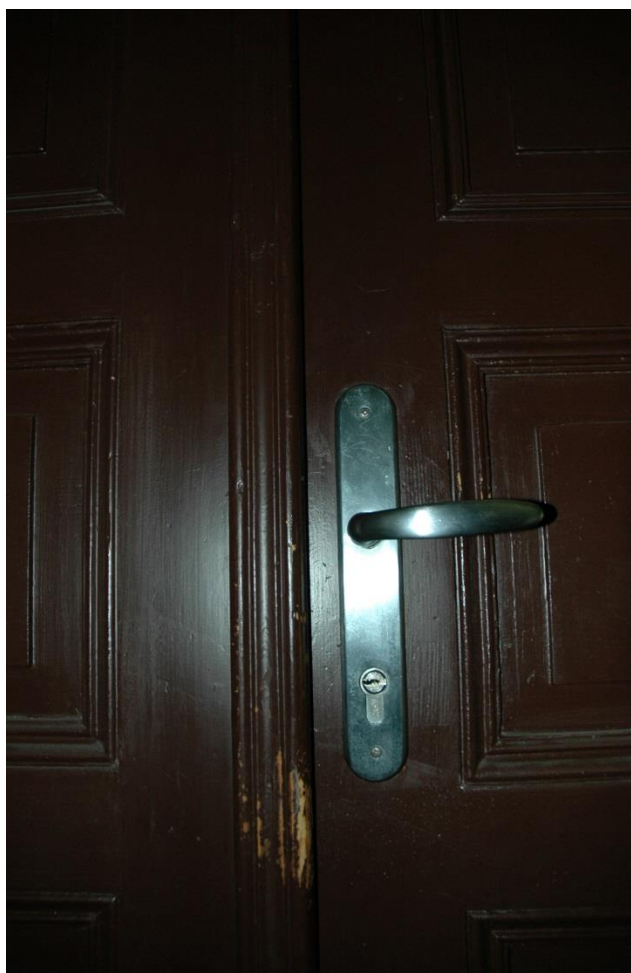
Odločitev

John je bil mož, ki je zapustil dom in svojce, da je sledil svojim sanjam. Kot otrok je bil zelo prijazen in ubogljiv in ni nikoli ugovarjal staršem. Kot mlad moški je živel preprosto. Delal je v tovarni in skrbel za mlajšega brata. Ko so leta tekla, je brat bolj in bolj hiral zaradi bolezni pljuč. Johna je močno skrbelo zanj in to ga je psihično izčrpavalo. Vedno težje se je zbral in tudi delo v tovarni mu je šlo slabo od rok. Skoraj je že pozabil na svojo željo, da bi potoval okrog sveta.

Brat je opazil njegove težave in ga začel prepričevati, naj sledi svojim sanjam, vendar se John ni mogel odločiti, ker ga je skrbelo zanj. V družini je bil edini, ki je zbral denar za zdravila. Oče se je vdajal pijači, mati pa je postajala iz dneva v dan bolj malodušna. Po dolgotrajnem pregovarjanju je mlajši brat vendarle prepričal starejšega, da je odpotoval na daljši izlet v Francijo. Med potjo po Normandiji je prejel materino pismo s sporočilom, da je brat umrl. Takoj je poiskal najbližje пристanišče in se s prvo ladjo odpravil nazaj v London. Med vožnjo se mu je zgodilo nekaj nenavadnega. V kajuti je žaloval za bratom, ko je nenadoma začutil potrebo, da gre na palubo. Na njej je bilo malo ljudi. Sloneli so na ograji, uživali v lepem vremenu in opazovali valove. Tudi on se je postavil ob ograjo in se zastrmel v vodo. Počutil se je, kot da bi bil sam na palubi malega parnika. Občutek je bil čuden, neverjetno je bilo, da je bil skoraj srečen. Šumenje morja ga je prevzelo in nenadoma je razumel: moral se bo odločiti, in to sam, brez vpliva drugih ljudi. Prešinilo ga je, da do sedaj sploh še ni živel, samo obstajal je in življenje ga je premetavalo, tako kot je morje premetavalo parnik. Odločil se je, da ne bo več šahovska figura v igri življenja in da bo poslej živel svoje sanje.

Čez nekaj ur je parnik pristal; takoj ga je zapustil in stekel proti domu.

Med tekom po ulicah je slišal ljudi, ki so se pogovarjali o Ameriki, obljubljeni celini, na kateri naj bi bilo možno začeti življenje tako rekoč na novo. Njihove besede so mu bežno odzvanjale v spominu, ko je nadaljeval pot domov. Trajalo je kar nekaj časa, da je prišel do malega najetega stanovanja. Ko se je približal vhodu, je čutil, da je razburjen, da so njegove misli zamegljene in da mu srce močno razbija v prsih. V tistem trenutku se je odločil, da gre v Ameriko in da ga ne bo nič ustavilo. Pridrvel je v stanovanje in presenetil starša med njunim pogovorom. Iz škatle, v kateri je hranil prihranke, je vzel ves denar in nato brez besed odšel.

Starša sta bila preveč pretresena, da bi takoj opazila, kaj se dogaja, potem pa se je oče tega zavedel in stekel za sinom. Kmalu ga je dohitel, utrujenega še od teka proti domu. Razjarjeno ga je prijel za

ramo in ga potegnil nazaj: »Kaj to pomeni? Ali naju zapuščaš zdaj, ko te najbolj potrebujeva? Kdo bo skrbel za naju, ko bova ostarela? Po vsem, kar sem storil zate! Ali tako vračaš staršem dobroto?« John je odvrnil: »Nič nisi storil za nas. Vse življenje si zapravljaj denar za pijačo! Nikoli nisi skrbel za družino in niti enkrat nisi plačal zdravnika za svojega sina!« Preden je oče lahko odgovoril, se je sin iztrgal iz njegovega prijema in stekel proti pristanišču. Vso noč je taval in zbiral informacije o Ameriki, obljubljeni deželi. Slišal je, da v njej zlahka obogatiš, zato se ljudje v trumah odpravljajo vanjo. Zgodaj zjutraj naslednjega dne se je vkrcal na prvi parnik, ki je odplul proti »sanjski deželi«. Za karto je dal skoraj vse premoženje, vendar tega ni obžaloval, saj je končno začel živeti svoje sanje.

Prvi dnevi na ladji pa so ga razočarali. Bila je velika gneča in od sopotnikov, ki so potovali z njim na spodnji palubi, je staknil prehlad. Pet dni kasneje je bil že resno bolan in se je premikal le z veliko težavo. Tudi vreme ni hotelo pomagati k ozdravitvi, bilo je oblačno in vetrovno. Nebo je bilo prekrito s sivimi in črnimi oblaki, videti je bilo, kot da se noči. Veter je rjovel in preglasil šumenje divje vode ob ladijskih bokih. Parnik se je pijano zibal med visokimi valovi, ki so ga premetavali in zalivali palubo. Od nenehnega zibanja so bili potniki že kar omotični. Počasi jih je začela prevzemati panika, nekaj posameznikov je zaradi valov izgubilo ravnotežje; padli so v morje. Nenadoma se je ladja nagnila na bok in se začela potapljati. Val jo je prevrnil, zajela je preveč vode, da bi se lahko zravnila. Po njej so odmevali kriki potnikov in John je spoznal, da ne za ladjo ne zanj ni več rešitve. V splošni paniki, ko je voda v ladji naraščala, on pa se ni mogel premakniti, je ležal na postelji in razmišljal, kako bi se življenje obrnilo, če njegov brat ne bi bil bolan, če bi njegov brat še živel; kaj bi bilo, če se ladja ne bi potopila in bi preživel pot. Občutil je krivdo za smrt svojega brata, očital si je, da ni dovolj dobro skrbel zanj.

V naslednjem trenutku pa se je zavedel, da to ni čisto res, saj je bila bratova zgodnja smrt neizbežna. Občutek krivde se mu je zazdel samo slepilo, nekaj, zaradi česar se lažje sprijazni z resnico. Naslednja in tudi zadnja njegova misel pa je bila, da se kljub gneči, kljub bolezni in nesreči ter kljub zavedanju, da bo umrl, počuti bolj živega kot v vsem prejšnjem življenju.

Tako je torej, če človek živi svoje sanje ... Kljub nesrečam lahko najde svoj mir in tudi zgodnja smrt ne more izničiti občutka ponosa ter zadovoljstva, da je okusil življenje.

